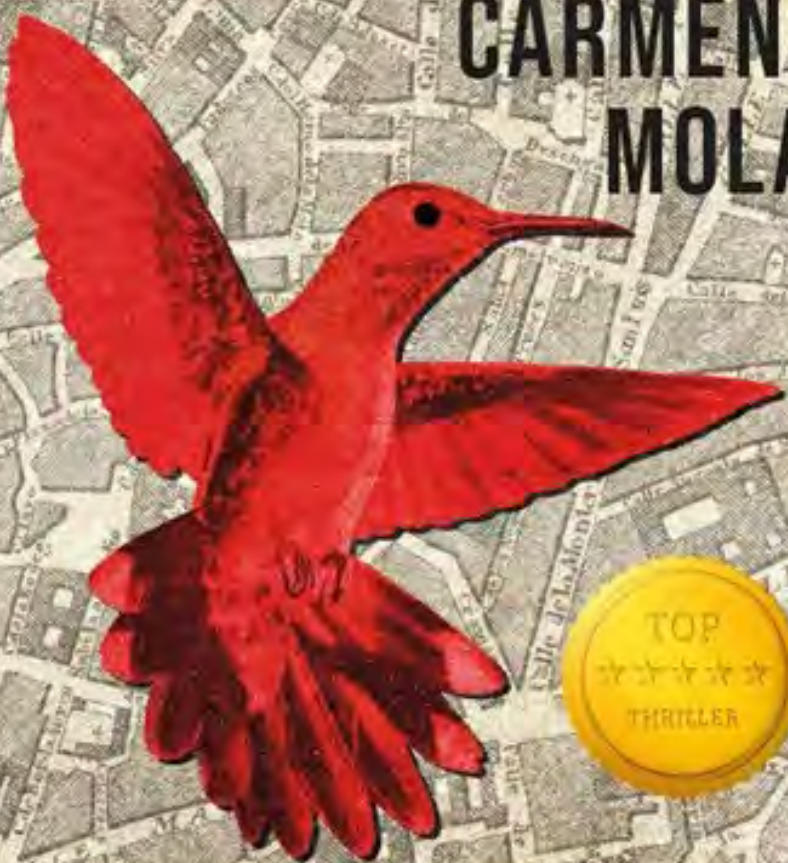

A large, vibrant red hummingbird is shown in flight, its wings spread wide, positioned centrally over a detailed, sepia-toned map of a city. The map features various street names and building footprints. The hummingbird's body is a deep red, and its wings show some darker, patterned details. The overall composition is framed by red lace-like patterns at the top and bottom edges.

**CARMEN
MOLA**

BESTIE

**Kniha
Zlín**

Bestie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Carmen Mola

Bestie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

CARMEN MOLA

PŘELOŽILA ROMANA BIČÍKOVÁ

Kniha
Zlín

BESTIE

La Bestia © 2021, Carmen Mola®

Translated from the original edition of Editorial Planeta S.A.
Barcelona, 2021

This edition has been published through the agreement with
Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain

Translation © Romana Bičíková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-941-7

ISBN e-knihy 978-80-7662-942-4 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-945-5 (1. zveřejnění, 2025) (EPUB)

ISBN e-knihy 978-80-7662-946-2 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

Mojí matce

ČÁST PRVNÍ

Madrid, 23. června 1834

V lijáku, který změnil jílovitou půdu v bažinu, si vychrtlý pes hraje s dívčí hlavou. Déšť nelítostně skrápí chýše, chatrče a bídne střechy domů, které s každým poryvem větru hrozí zřícením. Čtvrť Cerrillo del Rastro, poblíž madridských jatek, je při každé průtrži zatopená.

Abyste se do této chudé, zapomenuté čtvrti dostali, musíte sejít po strmém svahu a překonat řadu prohlubní, které v zemi tvoří strže jako řezné rány. Voda prudce buší do střech z plechu, slámy a větví, proniká do obydlí, vytváří v písku kaluže a na svazích peřeje. Není s podivem, že si nikdo nevšímá psa a hravého vrčení, s nímž smýká hlavou, tesáky zaryté do dívčí tváře.

Do ohlušujícího šumění deště se ozývá hysterické žvatláni staré ženy klečící u zabahněné mrtvolky na dně mělké rokle.

„Bestie... přijde si pro všechny. Bestie nás všechny zabije...”

Donosovi se nedaří ji umlčet. „Bestie je tady,“ opakuje šeplavě stařena. Donoso sem pomalu sestoupil a teď stojí u ostatků, které připomínají řeznické droby: trup s téměř oddělenou paží, která je s ním spojena jen tenkým vláknem svalů a potrhaného masa. Pravá noha se zdá být nepoškozená. Tam, kde by měla být levá, je jen pahýl, díra, v níž se rýsuje bělavá pánevní kost. Chybějící údy byly odtrženy násilím, není tu žádný čistý řez. Dokonce ani na krku, kde se ve změti masa dají rozeznat polámané krční obratle. Jen podle teprve pučících nader lze odhadnout, že se jedná o dívku ne starší dvanácti nebo třinácti let. Déšť ostatky omyl, není tu skoro žádná krev, člověk by si mohl pomyslet, že je to jen rozbitá, opuštěná panenka umazaná od bláta.

„Bestie je tady.“

Stará žena drnčí jako kolovrátek. Donoso ji od mrtvoly odstrčí.

„Co kdybyste se vrátila do svého doupěte a přestala děsit lidi?“

Bolí ho hlava, liják dál bubnuje do plechových střech, má pocit, jako by mu vlhkost pronikala až do mozku. Nejradši by byl někde daleko odsud. Nikdo nechce v Cerrillo del Rastro trávit víc času, než je nezbytné, kromě těch nejchudších otrhanců, kteří se na celém světě nemají kam jinač vrátit. Těch, co si tu vlastníma rukama postavili chatrče, s hrdostí a zoufalstvím nuzáků bez střechy nad hlavou.

Dnes večer je svatojánská noc. Obyvatelé čtvrti, přivandrovalí ze všech koutů Španělska a dosud věrní tradicím a zvykům svých vesnic, v předchozích letech zapalovali ohně a pak přeskakovali plameny a tančili kolem. V Madridu to nebylo příliš obvyklé, tady se o pár dní dřív slaví svatý Antonín, konají se hody a modistky házejí svoje špendlíky do křtitelnic. Dnes však déšť jakékoli veselice znemožnil. Déšť a hygienická opatření, která zapovídají velká shromáždění. Prokletý rok 1834: všechno je špatně, cholera, válečníci karlisté, svatojánská noc a Bestie, taky Bestie.

Donoso Gual býval královským strážníkem, ale v souboji, který svedl kvůli lásce, přišel o oko, takže ho ze sboru propustili. Nedávno ho přijali k policii jako pomocnou sílu, aby během epidemie cholery střežil městské brány a pomáhal, jak bude třeba. Má na sobě policejní uniformu: krátkou červenou kazajku s límcem, modré kalhoty s červenými pruhy a bílé bavlněné nárameníky, z nichž crčí voda a vůbec vypadají jako dva zmoklí skunci. Měl by nosit i karabinu, dvě pistole a šavli, ale zbraně musel po propuštění předat, a když ho znovu přijali, nevrátili mu je. Kdyby se teď na něj vrhli, nemohl by se ani bránit. Nejlepší mezi nimi udrží pořádek, když je nechá věřit, že je silnější, odhodlanější a má větší moc než oni.

„Je to jen dítě, co tu děláte? Chyťte tu Bestii, běžte ji ulovit, než uloví ona nás všechny.“

Stařena nepřestává mezi provazci deště křičet a brzy se k jejím kletbám přidají další zabahnění špinavci, v odpoledni, které bouře proměnila v noc, působí jako hysteričtí krkavci.

Donoso se ptá, kdy přijedou vyzvednout tělo. Dost pochybuje, že se sem za současné situace vůz odváží. Odvážil se sem ovšem Diego Ruiz, kterého noviny platí za sbírání zpráv a který něčemu tak lákavému nemohl odolat. Jakmile mu jeho kamarád a kumpán z nočních flámů Donoso poslal vzkaz, vyrazil na cestu. Teď přechází bahniště, v němž se mísí kaluže dešťové vody se splašky z nedalekých chatrčí. Není v téhle oblasti poprvé: před několika měsíci napsal o Cerri-llu del Rastro článek, v němž odsoudil nedostatečnou pozornost úřadů vůči potřebným – byl to jeden z mála případů, kdy mu vydavatel novin povolil psát o sociálních tématech. Je možné, že osada tu už dlouho nevydrží, radnice ji chce nechat strhnout a vystěhovat její obyvatele za městské hradby. Kladou místním chudým za vinu epidemii cholery, která do Madridu dorazila poté, co zachvátila jiné části Španělska i Evropy. To jejich nedostatečná hygiena zabíjí naše město, šušká se v madridských salonech.

Diego už skrze závoj deště vidí Donosa, stojí pár desítek metrů od něj. Pokusí se přidat do kroku, ale v téhle čtvrti není radno spěchat: uklouzne na blátě a skácí se na zem. Dva zhruba sedmi nebo osmiletí kluci se mu smějí, zuby jako noty na buben. Jen velmi málo lidí si tu zachová celý chrup.

„Na prdel, spadl na prdel,“ vysmívá se mu jeden.

„Vypadněte, všichni!“

Donoso děti máchnutím ruky odežene a Diego se mezitím marně snaží očistit kalhoty a šosy kabátu. Tyhle skvrny tak snadno dolů nepůjdou.

„Další mrtvola?“ zeptá se.

„S touhle už jsou čtyři, nebo to aspoň říkají.“

Ty předchozí Diego neviděl, pohřbili je dřív, než si je jakýkoli reportér mohl prohlédnout. Navzdory tomu Diego do svých novin napsal noticku o téhle Bestii, která svoje oběti cupuje na kusy. Zpráva byla dobře přijata, takže cestou do Cerrilla přemýšlel o tom, že by tohle mohla být dobrá příležitost, jak si v novinářských kruzích vydobýt věhlas. Přinese svědectví z první ruky o tom, co tahle Bestie provádí, jenže teď, když před sebou má roztrhané lidské tělo potřísněné bahnem, ví, že se mu nikdy nepodaří najít výstižná slova, aby tu hrůzu popsal. Až takový talent neměl.

„Tady! Pojdte sem!“

Od svahu se ozývá křik nějakého děvčete.

„To je ta hlava! Ten pes ji sežere!“

Diego se rozběhne. Mezi nohama zmoklého vychrtlého psa se válí dívčina hlava. Hlady polomrtvý vořech jí trhá maso z tváře. Jeden z kluků po něm hodí kamenem a trefí ho do boku. Zvíře zakňučí bolestí a utíká pryč z deště kamení, které po něm vrhají další děti.

„To je Berta, Genarova dcera.“

Dívčino jméno vyslovil jakýsi seschlý stařec. Berta. Diego při pohledu na hlavu s otevřenýma očima, s otisky psích zubů na tváři a hřívou černých kudrnatých vlasů rozprostřených v bahně na svahu bodne u srdce. Na chvíličku mu připomene jednu z těch panen v kostelech, co ve vytržení zvedají ztracený pohled k nebi. K tomuhle černému nebi, z nějž se dál řine voda. Je možné si představit Bertinu bolest? Sousedi ze čtvrti zabředli do neuspořádaného hovoru, hrubými tahy malují dívčin život: bylo jí dvanáct let a asi před třemi nebo čtyřmi roky se se svým otcem Genarem nastěhovala do jedné z chatrčí. Už asi měsíc o ní nikdo nevěděl. Ale tělo je nedotčené, kdyby byla mrtvá déle než jeden den, zvířata – jako ten pes, co ji ohryzával – by si z ní udělali hostinu. Nenašli by víc než pár kostí.

„Byla to Bestie, to Bestie ji ulovila.“

K nářkům staré ženy se přidávají i další. Diego báchorce o Bestii nevěří, nechce. Už slyšel od údajných svědků tolik slátanin a popisů. Někteří mluví o medvědu, jiní o ještěrovi neskutečných rozměrů, a další dokonce tvrdí, že je to něco jako divočák.

Jaké zvíře zabíjí jenom pro radost? Co Diego ví, všechny jeho oběti byly rozsápané na kusy, ale žádná nenesla známky toho, že by sloužila za potravu nějakému chimérickému tvorovi obývajícimu madridské osady. Pod jménem Bestie se skrývá jen ulepený pocit, stejně beztvářý a znepokojující jako ty šílené popisy. Strach.

Další ze sousedů křičí, že našel chybějící nohu. Od těla k hlavě, od hlavy k noze... někde ještě musí být zbylá paže, možná se taky objeví. Děti s chybějícími zuby pobíhají sem a tam a hledají ji po všech koutech, jako by to byla hra.

Kola vozu taženého mulou se boří do bahna a kočí huláká na Donosa, že musí tělo donést k němu, dál se nedostane. Je slyšet brekot tří plaček, které se shlukly u chatrčí. Jedna z matek svolává děti zpátky domů, ale vidět na vlastní oči rozčtvrcenou mrtvolu je tak lákavé, že to předčí jakýkoli trest, který by jim mohla uložit, takže ji neposlechnou. Hledání pokladu pokračuje: kde je ta chybějící ruka? Kdo ji najde první, může ostatním uštědřit pohlavek.

Diego všechno sleduje a poslouchá, jako by se ocitl v absurdní noční můře: zlověstné věštby stařen a absence empatie těch nejmenších. Lhostejnost některých mužů, kteří stojí kolem těla, aniž by se na něj třeba jen podívali, a starají se pouze o svoje povinnosti. A je snad on lepší? Cestou do Cerrilla si představoval, kolik realů za tuhle zprávu dostane. Dokonce už si v duchu zkomponoval nadpis: „Bestie opět zabíjí“, na titulní straně novin, zatímco se celý Madrid ptá, kdo je ten Neuctivý kocour, což byl pseudonym, kterým vždy podepisoval svoje články. Připadá si jako odraz toho vyhladovělého čokla, co se živí smrtí.

Liják jako by už splnil svůj úkol patřičně zdramatizovat okamžik, a tak ušane, obloha se vyjasní a odhalí celou hrůzu, kusy těla nebohé dívky.

Donoso odnese Bertin trup a s pomocí kočího ho naloží na vůz.

Lucie připadá, že v ulici San Jerónimo je nejvíc farářů, jeptišek a mnichů ze všech míst na celém světě. Od brány Puerta del Sol až po třídu Recoletos je lemovaná klášterem de la Victoria, kostelem Buen Suceso, konventem jeptišek de Pinto, poutní kaplí Italů a klášterem Espíritu Santo. Jsou tu i obytné budovy, skoro všechny patří církvi a podle lidí ve většině bydlí kněží. Přepych chrámů nezakryje špínu města – kanalizace je tu mizerná, takže se na zemi tvoří řeky a voda s sebou nese odpadky, které sousedé odhazují, kam se jim namane. Letní bouře zahнала všechny obyvatele do domů a ulice na chvíli přestala být obvyklým vírem sutan.

Schovává se pod markýzou obchodu s vínem. Na zem z ní dopadá proud vody jako koňská oháňka a Lucía má pocit, že se skrývá v jeskyni za průzračným vodopádem, v dokonalém útočišti pro čtrnáctiletou dívku, co čelí nebezpečí a žije v souladu s přírodou. Vyždímá si vodu z dlouhých zrzavých vlasů, jako by právě vylezla z koupele, a pod nohama se jí udělá louže. Každou chvíli ji v její skrýši navštíví hladové dítě a bude prosit, aby uzdravila jeho ochořelé rodiče. A ona zná všechny léky, kouzelné lektvary, které se dají vyrobit z mízy stromů téhle džungle a z jedu pavouků.

Ztratí se v labyrintu své fantazie, ale její představy vždycy nakonec naruší skutečnost: tentokrát je to obchodník s vínem, který na ni upírá chlípný pohled. Jako by jí očima hladil hrud; šaty z hrubé látky se jí v dešti přilepily na kůži a obkreslují její dětskou postavu, pro vinaře tak lákavou. Ale Lucía se neschová, naopak mu pohled opovržlivě opětuje, a její černé oči rámované ohnivě rudými kadeřemi ho vyzývají: „Jen se opovaž. Zkus si pro mě přijít.“ Při svých toulkách městem se naučila, že nesmí dát najevo strach.

Obyvatelé Madridu ho dokážou vycítit a pak se jako hyeny vrhnou na svou kořist.

Obchodník s vínem uhne pohledem jako první a Lucía vydechne úlevou. Skrývat paniku se pro ni stalo uměním. Pod kůží jí vře úzkost dítěte, kterým ve skutečnosti je, strach z toho, co by jí tenhle muž mohl udělat, a taky z toho, že by odsud musela odejít. A to nechce. Nestojí totiž právě pod touhle markýzou náhodou. Naskýtá se jí odsud ničím nerušený výhled na první patro protějščího domu. Balkon zůstal otevřený i během průtrže mračen, takže dovnitř přšelo. Je dokořán už několik dní, jako by na vnitřku bytu nikomu nezáleželo. Ostatním tahle drobnost možná unikla. Ale Lucie ne.

Asi před týdnem zahlédla na ulici starého muže, který v tom bytě žije, muselo mu být přes padesát. Všimla si jeho váhavé chůze a namodralého tónu kůže a štědrost, s jakou rozdával almužny chudým, ji dovedla k závěru, že to bude nejspíš kněz ve světském oblečení. Jeden z mnoha, co bydlí v ulici svatého Jeronýma. Podpíral ho mladík, který nevypadal o moc líp: vystupující kosti mu do obličeje vrhaly temné stíny, takže vypadal jako chodící mrtvola. Lucía je sledovala až k budově, u níž teď vartovala, přesvědčená, že oba mají cholera. Dveře na balkon otevřené i v bouři dokořán jí sdělují další věc: za promočenými, špinavými závěsy zmítanými větrem najde jejich bezvládná těla. V bytě na ni čeká mnoho cenností, které ani kněz, ani jeho mladší společník už nebudou potřebovat. Kněží žijí v přepychu a teď, když jsou mrtví, jejich bohatství nikdo nevyužije líp než ona. Prodá ho a bude moct koupit jídlo a léky pro svou matku Cándidu, která také onemocněla a cholera ji stravuje před bezmocnými zraky Lucíiny mladší sestry Clary. Clara ve svých jedenácti letech dosud nechápe, že se jí matka ztrácí jako zapadající slunce, že už nemohou udělat nic, aby ji udrželi naživu.

Sleduje pohřební vůz projíždějící kolem, bednu na kolečkách taženou dvěma koni, které kočírují muži v uniformách.

Nejspíš zemřel někdo důležitý, pomyslí si, jinak by ho nesli jen na nosítkách. Teď už se za zemřelé nezvoní, protože podle úřadů naplňuje zvonění umíráčku lidi melancholií. Nyní je pravidlem ticho, zvony neohlašují každou novou oběť. Epidemie cholery, která již měsíc sužuje město, si vyžádala příliš mnoho mrtvých. Prvotní opatření, kdy se doma zavírali zdraví lidé, nahradilo zavírání nemocných.

Jakmile Lucía vidí, že se dveře budovy otevřely, přeběhne ulici, a když z nich vyjde jakási stařenka, využije toho a vplíží se dovnitř. Stoupá do prvního patra a srdce jí buší tak silně, až se bojí, že z bytů vyjdou všichni obyvatelé, aby se podívali, co se děje, ale na schodišti se nikdo neobjeví. Dveře bytu nepředstavují žádný problém, během pár vteřin je za pomoci železné pinzety otevře. Dětské hry ve čtvrti Peñuelas, kde vyrostla, a při nichž s ostatními dětmi soutěžila v otvírání starých zrezivělých zámků, jí dnes pomohou naplnit žaludek.

Uvnitř ji ale čeká zklamání. Byt je vybavený skromně, ačkoli dům zvenčí působí přepychově; možná tu zas tolik cenností nenajde. Všude se kupí hromady knih. Na bočním stolku se vyjímá skleněná krabice s malými rostlinami. Než se Lucía odváží jít dál, chvíli jen mlčky stojí v předsíni a čeká, jestli se odněkud ozve nějaký zvuk, ale zdá se, že tu nikdo není. Podlaha v obývacím pokoji je mokrá od deště, ale Lucía nehodlá dveře balkonu zavírat, nechce riskovat, že by ji někdo viděl. Pohybuje se po bytě tak, aby ji z ulice nešlo zahlédnout. Musí si pospíšet, v osm se zavírá brána Puerta de Toledo, kterou musí vyjít z města ven, aby se dostala domů.

Není tu skoro nic cenného. Svícen, několik příborů – snad stříbrných –, pár mincí... Lucía všechno strká do plátěné tašky, kterou našla v kuchyni. Neušlo jí, že pod vůní vlhkosti, již v bytě zanechal déšť, se skrývá ještě jiný zápach, nakyslý a pronikavý. Pach smrti.

Otevře dveře do první místnosti a spatří na posteli tělo. Je to mrtvola mladšího z obou mužů, je oblečený a leží strnule

na přikrývce. Říká se, že i od mrtvého se může člověk nakazit, ale to je jí jedno: prohledá mu kapsy a najde v nich pár mincí. Mladík neměl hodinky ani šperky, jenom křížek, který nepůsobí moc draze a Lucía mu ho radši nechá, kdyby mu náhodou posloužil jako propustka do nebe nebo platba Charonovi. Ani v tomto pokoji není nic, co by stálo za to strčit do tašky, jenom další spousta knih, ale ty Lucíu nezajímají, bez tak skoro neumí číst.

V dalším pokoji leží kněz. Ne v posteli jako ten druhý, ale na zemi, v groteskní poloze, stejně namodralý jako všichni, kdo zemřeli na choleru. Lucía nejdřív prohledá mrtvolu, ale nic nenajde. Na věšáku visí kabát, hnědý redingot z vlněného sukna. Pomyslí na matku a oblékne si ho, i když je jí velký, ruce se jí ztrácejí v rukávech a šosy tahá po zemi. Dál šmejdí po pokoji a hledá něco, co by za to doopravdy stálo. Nakonec poklad objeví v krabičce z vyřezávaného dřeva: zlatý prsten, vypadá jako pečetní. Je na něm vyryté cosi, co připomíná dva zkřížené palcáty.

Vtom zaslechne prásknutí dveří a hned nato mužský hlas. „Otče Ignacio!“

Někdo tu je. Lucía je zahnaná do úzkých, nepozorovaně už se odsud nedostane. Vklouzne pod postel jen vteřinu předtím, než vetřelec vtrhne do pokoje. Přitiskne si k hrudi plátěnou tašku se svou skrovnou kořistí, mincemi, prstenem, stříbrnými přibory. Moc toho není. Ze své skrýše vidí tělo pátera v jeho děsivé strnulosti. Vtom se k ní mrtvola otočí, jako když se člověk převalí na posteli ve snaze najít pohodlnější polohu. *Rigor mortis* jí v obličeji nakreslil úsměv smutného klauna. Lucía zadusí křik, dojde jí, že nově příchozí taky mrtvého prohledává, nejspíš ho otočil, aby mu mohl prošacovat kapsy.

Lucía ani nedutá. Snaží se odsunout co nejdál pod postel, a rukou vrazí do něčeho, v čem pozná násadu koštěte. Pohnula se násada, když se jí dotkla? Vydala nějaký zvuk? Neví.

Slyší těžké, přerývané oddechování, které přehluší její vlastní dech vyděšeného zvířátka. Cítí, jak se něco dotýká její pravé nohy, a ze všech sil doufá, že se jí to jen zdá nebo že se o ni otřela noha nebožtíka v záškubu křeči, která zmítá mrtvým tělem. Ale ne: čísi ruka ji chytí za kotník a prudce zatáhne. Vetřelec ji objevil.

Lucía popadne násadu a prudce se rozmáchne směrem dolů, snaží se zasáhnout ruku nebo obličej, který se objevil ve škvíře nad podlahou. Bolestné zavřeštění jí prozradí, že i když se brání prakticky poslepu, povedlo se jí muže zranit. Ví, že má jen pár vteřin, co nejrychleji sebou smýká na druhou stranu postele a vyleze zpod ní ozbrojená koštětem.

Když se zvedne, uvidí naproti sobě obrovitého muže, musí měřit kolem dvou metrů. Polovinu tváře má popálenou, skoro živé maso, spíš růžové než červené. Křiví ústa, kam ho nejspíš zasáhla koštětem, a probodává ji zuřivým pohledem. Lucía se nerozmýšlí. Udeří ho špičkou násady do břicha, obr se bolestí ohne v pase a Lucía jako o závod uhání ke dveřím, tašku tiskne k hrudi a po zemi se za ní táhnou šosy kabátce jako vlečka za nevěstou prchající od oltáře. Seběhne dvě patra schodů, ani se neohlédne a vystřelí z domu ven. Ví, že ji muž pronásleduje, ozvěna jeho křiku se nese jak schodištěm, tak teď po ulici.

„Chyťte ji, zlodějku!“

Pár zvědavců se po ní otočí, ale nikdo nejví přílišnou ochotu pronásledovateli pomoci. Lucía utíká dál.

„Tady...“

Ode dveří uhelného skladu na ni volá chlapec jen o málo mladší než ona, tak třináctiletý. Možná je to past, z níž se jí už nepodaří uniknout, ale nemá na výběr, musí mu věřit. Proběhne mezi haldami uhlí až na zadní dvorek a přeskočí plot do zahrady, která by nejspíš mohla patřit k nějakému klášteřu. Zničehonic se ocitá na klidném, čistém a tichém místě, se šterkem vysypanými pěšinami a kamennou kašnou

uprostřed. Vzduch je tu díky vodě čerstvý a po dešti se tu vznáší vůně mokré zeminy.

„Radši bysme tu měli chvíli počkat. Aspoň než se vylidní ulice. A klidně můžeš říct ‚Děkuju, Eloyi‘.“

Lucía si svého nečekaného zachránce prohlédne. Má řídké vlasy, obnošené kalhoty a velmi živý pohled.

„Ale to mi zavřou bránu.“

„Můžeš klidně přespat v Madridu, tady uvnitř hradeb. Znáš tu spoustu míst, jsou tu i prázdný paláce.“

„Nemůžu, musím za mámou...“

Eloy se neubrání posměšnému ušklíbnutí.

„Takže ty okrádáš mrtvoly, ale nechceš rozzlobit matinku, kolibříku?“

Eloy jí rošťácky prohrábne rezaté vlasy. Lucía má co dělat, aby se ovládla a nevrazila mu facku, nerozkřikla se na něj, že její matka umírá a jestli jí Lucía nepřinese peníze, za které by mohly nakoupit jídlo, možná nepřežije ani dnešní noc. Místo toho radši zatne zuby a ucedí:

„Jmenuju se Lucía, a nevím, co je to kolibřík. A vůbec jsem se tě o pomoc neprosila, takže ti ani nemusím děkovat...“

„Tak já odvedu pozornost, kolibříku,“ pokračuje Eloy, jako by nic neřekla. Vytáhne z kapsy čepici a hodí ji Lucíe. „Sundej si ten kabát, nebo o něj zakopneš a oni tě chytí. Na...“ Podá jí kapesní hodinky na řetízku. „Nechci je ztratit, zrovna jsem je ukradl nějakému študákovi, musel jsem kvůli tomu bloumat kolem Puerta del Sol dvě hodiny. Vrátiš mi je zejtra, ve dvanáct na náměstí de la Leña. Přiměju je, aby běželi za mnou, a ty utíkej na druhou stranu.“

Než se Lucía vzdá slovo, Eloy se vyhoupne na klášterní zeď, skočí na ulici a rozběhne se k obchodu s vínem, u kterého se předtím schovávala. Převrhne hromadu lahví vystavených u vchodu a přitáhne k sobě pozornost obrovského muže, kterého teď doprovázejí dva strážníci.

„Tamhle!“

Lucía nacpe kabát do tašky, vyleze na zeď a ucítí vůni rozli-
tého vína. Vidí, jak Eloy mrštně kličkuje pryč. Poprask, který
způsobil, jí umožní seskočit zpátky na ulici svatého Jeroný-
ma a rozběhnout se na opačnou stranu. V jedné ruce pevně
svírá tašku s tím, co nakradla v bytě zemřelých na cholera,
ve druhé Eloyovy hodinky. Zítra v poledne mu je na náměstí
de la Leña vrátí.

Bertino tělo, nebo to, co z něj zbývá, už leží na vozíku taženém mulou. Trup, paže, jedna noha ještě připojená k tělu a druhá křížem přes břicho jako kláda, tak jak ji tam položil kočí. Utržená hlava se kutálí kolem v rytmu drkotání kol po nerovné zemi, oči dokořán, zamžené zornice upřené ke slunci, které svou září zalévá bahniště kolem. Obyvatelé cerrillských chatrčí se před vozem rozestupují, někteří se křížují, několik žen pláče, další se vracejí ke svým povinnostem, pár mužů se shluklo v kruhu a přísahají pomstu, chtějí na Bestii vytáhnout, jako by to byl hon na vysokou. Vychloubační mluvkové.

„Tak, tady máme hotovo. Jdeme?“ osloví ho Donoso.

„Kam ji vezou?“

„Do všeobecné nemocnice, a pak nevím. Někde ty ostatky pohřbí.“

Donoso touží z Cerrilla del Rastro vypadnout a převléknout se do suchého, dát si pár sklenic vína – nebo spíš pár sklenic pálenky, potřebuje si z kostí vyhnat chlad – a skončit svůj pracovní den, další den práce, kterou nemá rád a která ho nezajímá.

Jenže Diego je odhodlaný zůstat a promluvit s někým, kdo tu dívku – Bertu, Genarovu dceru – znal.

„Ty klidně běž. Když vedle mě bude stát policajt, nikdo se mnou nebude chtít mluvit.“

I když to byl tak málo policejně vyhlízející strážce zákona jako Donoso, člověk, který svoje povinnosti plní neochotně, a nosí uniformu, které nikdo v chudších oblastech Madridu nevěří.

„Nejsi tu poprvé, ale radši tě varuju. Víš, že slzy těchhle lidí tě mají jenom rozptýlit, zatímco ti kradou peněženku.“

„Jen běž. Já se pak stavím v nemocnici, jestli třeba nebudou mít nějaké další informace, které bych mohl do článku doplnit.“

Donoso odejde, nohy se mu boří do bahna, je zase unavený jako vždycky. Diegovi neujde, jak se na něj obyvatelé čtvrti dívají. Novinář má podle poslední módy široké licousy, nakadeřené vlasy, červený pás, černý plášť a manšestrové kalhoty. Je zjevné, že není jedním z nich, jedním z otrhanců z Cerrilla, ale není to ani panáček s tupé a v redingotu. Působí jako muž, který za pasem může mít schovaný nůž a dokáže se v případě potřeby bránit. Vystupuje rozhodně, až konfrontačně, ale zároveň má melancholický pohled francouzského básníka, což je neodolatelná kombinace pro ženy, které kolem něj krouží mnohem častěji, než by bylo záhodno.

Vyptává se těch i oněch, využívá svou přívětivost a přitažlivost – možná mu oblečení od bláta pomůže získat jejich důvěru – a nakonec narazí na chlapce, který přísahá, že Bestii viděl.

„Byla velká jako dva chlapi a oči měla krvavě rudý... viděl jsem ji jednou v noci za hradbama. Vydávala zvuky jako prase, ale kůži měla jako ještěr.“

„Od jiných jsem slyšel, že má srst jako medvěd.“

„Jo, jo, přesně. Medvědí srst a tesáky jako divočák.“

Ví, že se kluk nechává unášet svou představitostí, nebo možná snahou být středem pozornosti. Další absurdní popisy téhle Bestie. Jako ten, co mu poskytl vetešník, který objevil jedno z předchozích těl. Ten tvrdil, že se jedná o čtyřnožce s lidskou hlavou s parohy, něco jako polidštěný jelen. Diego se snaží ve všech těch svědectvích najít shodné prvky, ale nic nenachází. Ale i pokud tyhle podivné lidské atributy nejsou pravdivé, co za zvíře by se toulalo kolem městských hradeb a tak pečlivě si vybíralo oběti? Neboť v tom určitý vzorec existuje: všechny oběti byly dívky na samém prahu dospívání. Jestli je tahle Bestie tak silná, jak se tvrdí, proč si vybírá

ty nejbezbrannější? Otázky, které podle všeho napadají jen jeho. Je jediným novinářem, který o celé věci píše, ne proto, že by snad měl tak exkluzivní informace, ale protože čtenáři novin o podobných věcech nechtějí ani slyšet. Koho zajímají dívky jako Berta, žijící v těch nejbídnějších čtvrtích? Na místech, kde je smrt stálým hostem, ať už ji sem pozve hlad, cholera, nebo Bestie. Diego se zastaví u mužů plánujících lov.

„Znal někdo z vás Genara?“

„Taky zmizel, chvíli po tý holce.“

Muž se skelným pohledem, který se potácí, jako by mu už v žilách kolovala jen pálenka, začne vyprávět o Genarovi, Bertině otci. Vydělával si prodáváním hnojiva. Z toho přežíval – živořil – i se svou dcerou.

„Zajděte si do Krvavého dvora, tam mu dávají hnojivo. Třeba ho tam najdete, ale nevím, jestli bude chtít vědět, jak mu Bestie to jeho děvče zřídila. Já bych teda nechtěl bejt tím, kdo mu to řekne.“

Diego Ruiz se radši vydá do nemocnice, taky ho neláká představa stát se poslem, který musí Genara zpravit o smrti jeho dcery, navíc vzhledem k tomu, jak násilná byla. Zpráva o Bertině smrti se ke Genarovi dostane stejně jako nákaza cholerou. Možná pak, až bude vědět, na co se ho zeptat, až bude mít jistotu, že oživování vzpomínek k něčemu bude, vydá se za ním na návštěvu.

Všeobecná nemocnice je na ulici Atocha, blízko jeho domu. Postavili ji na místě původního špitálu pro chudé a teď je největší v Madridu, do čtyřiaadvaceti velkých sálů se vejde patnáct set pacientů – devět set mužů a šest set žen. Právě tady skončilo Bertino tělo, ale také se sem svážejí pacienti s cholerou. Navzdory obrovské kapacitě nedokáže nemocnice pojmout všechny nemocné, kteří sem přicházejí: v každém koutě včetně chodeb a vstupní haly se tísní pacienti, někteří z nich už umírají.

„Neměl jste sem chodit, tady si akorát v loterii vylosujete choleru. Kvůli té epidemii už se staví nová nemocnice v budově staré solírny, na náměstí Santa Bárbara, jak bývalo vězení, ale ta bude hotová až za měsíc. Tady toho teď moc nezmůžeme. A jako by to nestačilo, posílají nám sem nemocné i z ošetrovny San Cayetano. Tam už jich víc přijmout nemůžou a lékaři jim s nemocí odpadávají po tuctech.“

Bertino tělo na Diegovo naléhání neskončilo jako těla předchozích obětí rovnou v hromadném hrobě, aniž by ho prohlédl lékař – i když je to doktor Albán, mladý holobrádek teprve v zácviku, na nějž zkušenější lékaři přehazují úkoly, kterých se nikdo z nich zhostit nechce. Ve srovnání se zbytkem nemocnice je i počátkem madridského léta na oddělení, kam Bertu odvezli, chladno. Jenže ani fontánka, která bez ustání klokotá a ochlazuje vzduch, nedokáže potlačit puch, který na Diega zaútočí hned při vstupu a okamžitě ho vyvede z rovnováhy.

„Vydržte, na tenhle zápach si nezvykne nikdo.“

Jediná márnice, o které Diego dosud slyšel, je Grand Châtelet v Paříži. V budově, kde sídlí soud, věznice i policejní kasárna, tam v jedné místnosti vystavují mrtvé, kteří byli nalezeni na ulici, aby si je kdokoli mohl prohlédnout a třeba poznat. Zdá se to k nevíře, ale ještě před pár lety to pro Pařížany bylo místo pro setkávání, v podstatě veřejný spektakl. Tahle madridská márnice je úplně jiná. Jsou tu dva mramorové stoly s kohoutkem s připojenou hadicí na omývání ostatků. Bertino tělo leží na jednom z nich.

„Zatím jsem ho nestihl pořádně prohlédnout. Její případ není tak naléhavý jako naši živí pacienti. Můžu vám ukázat jen jednu věc.“

Doktor Diegovi vloží do dlaně kousek zlata, vypadá to jako odznáček do klopky. Má tvar kříže tvořeného dvěma nástroji, kladivy, nebo možná spíš palcáty.

„Co to je?“

„Nevím, ta dívka to měla zapíchnuté v ústech, za uvulou.“

„A to je co?“

„To je patrový čípek, vzadu v ústech. Ale jak se jí to tam dostalo, na to už vám neodpovím.“

Diego si sotva dva centimetry velký odznáček prohlédne zblízka. Je na něm tmavá skvrna, pozůstatek Bertiny krve. Jaká ruka jí ho zabodla do hrdla? Je to snad nějaký vzkaz? Albán si nejspíš všiml, jak jeho nález Diega znepokojil, protože se usměje a nabídne mu židli, aby se posadil.

„To nebude třeba. Já jen... něco takového jsem nečekal. Až doteď jsem o všech vraždách, jako je tahle, slýchal, že je spáchala Bestie, která působí spíš jako tvor z pohádek než skutečné zvíře, ale tenhle... znak... Zabíjí je člověk.“

„Asi jsem vám špatně rozuměl. Říkal jste o vraždách, jako je tahle? Ono jich bylo víc?“

„Psal jsem o nich v *El Eco del Comercio*, nejspíš naše noviny nečtete nebo se nezaostavujete u noticек na straně čtyři... Už byly nalezeny minimálně tři dívky, mrtvé a podobně zřízené. Madrid by měl vědět, co se děje za jeho hradbami.“

Albán zalétne očima k Bertinu tělu na mramorovém stole. Pomalu k němu dojde a prohlédne si ho novým pohledem. Položí ruce na odtrženou paži, přejede prstem po šrámu, který obtáčí nehybné zápěstí.

„Nevím, jak k téhle řezničině došlo, ale vidíte tu ránu na zápěstí? Ta dívka byla spoutaná.“

„Já vím, jaká je tu ve špitále situace, o kolik nemocných se musíte starat, ale... nemohl byste ji prohlédnout důkladněji? Možná její zranění odhalí nějaké další stopy ohledně toho, kdo tenhle barbarský čin spáchal.“

„Snad si na to najdu čas,“ slíbí doktor Albán. „A stejně tak doufám, že je pravda to, co říkají kněží: že o tom, kdo onemocní cholerou, rozhoduje Bůh. Všemohoucí by se měl postarat, aby se nakazil ďábel, co má na svědomí tuhle zrudlost.“

Čtvrť Peñuelas, vně městských hradeb, není o moc lepší než Cerrillo del Rastro. Od Paseo de las Acacias nebo ulice Embajadores ji dělí sotva sto metrů, ale tady to působí jako úplně jiný svět. Lucía, její sestra Clara a jejich matka Cándida žijí v domě s předsíní a půlkruhovými dveřmi, které ústí na lichoběžníkový dvůr. Každou jeho stranu tvoří budova s kójemi o čtyřech metrech čtverečních, v nichž, ač to zní neskutečně, bydlí až patnáct nebo dvacet osob. Ony mají štěstí, svou místnost obývají pouze ve třech. Jejich matka až dosud vydělávala na nájem praním prádla v řece, ale i ona ochořela, stejně jako celá řada dalších v téhle přelidněné budově ve čtvrti, kde není tekoucí voda – musejí pro ni chodit ke kašně se čtyřmi trubkami, do níž je přiváděna voda z řeky Lozoya – ani dlážděné ulice, skrovné osvětlení skýtá jen několik neudržovaných plynových lamp a některá obydlí mají jen latrínu pod širým nebem a na rohu budovy skládku odpadků. Jediný kanál tu vede z ulice Labrador do ulice Laurel a všude tečou potoky splašků. Je to čtvrť plná chatrčí, ale tři solidní budovy tu přece jen stojí: továrna na postele pana Duthúa, dům rodiny Laorgových a mlýnice Lorenzale.

Lucía otevře dveře. Dosud se nesetmělo – je svatojánská noc, nejkratší v roce – a vidí, že u její matky je zrovna žena v pokročilém věku, paní de Villafranca z odboru pro dobročinnost. Nutí ji pít ledovou vodu, kterou přinesla v lahvi. Elegantní kostkované šaty s korzetem a rukavičky z jemné kůže značí, že paní de Villafranca je ve čtvrti Peñuelas cizinkou, jednou z těch žen, co se věnují dobročinnosti, aby se zalíbily svému Bohu. Občas jim nosí jídlo a obnošené šatstvo. Vyděšená Clara drží matce hlavu, aby jí usnadnila pití. Cándidinu tvář lemují špinavé prameny plavých, skoro bělavých vlasů.

Věnuje Lucie ochablý úsměv.

„Potřebuji čistou studenou vodu a také hadry. Musíme jí snížit horečku.“

„Hadry už tu nejsou, strážníci je odnesli,“ odtuší Clara.

Jedno z těch úředních rozhodnutí, co nikdo nechápe: prošli všechny čtvrti kolem hradeb, dům od domu, a zabavili hadry pod záminkou, že se jimi přenáší cholera.

Paní de Villafranca vytáhne navoněný kapesníček a začne nemocné omývat tělo octovou vodou, což se v takových případech dělá, ačkoli se ve skutečnosti stejně jako u studené vody neví, jestli to k něčemu je.

„Zítra donesu prášek z podražce.“

„Ten, co se mu říká protijed? Slyšela jsem, že se nedá sehnat.“

„Já vím, kde ho najít.“

Není divu, pomyslí si Lucía, tenhle lék na cholera je pro chudé nedosažitelný, ale pro někoho jako paní de Villafranca ne. Lucía z plátěné tašky hrdě vytáhne hrst mincí.

„Můžu zaplatit.“

„Schovej si je, budeš je potřebovat. Nevím, kolik času vám tu ještě zbývá, prý vás odsud chtějí vykázat.“

Tahle zvěst už koluje několik dní. Vina za šíření cholery se na chudé hází jako hlína plnými lopatami, chtějí zničit jejich obydlí a vyhnat je z Madridu. Nestáčí jim zavírat brány v městských hradbách a hlídat, kdo jimi prochází, chtějí chudé zahnat co nejdál. Lucía je přesvědčená, že je chtějí pozabíjet.

„Nechám vám tu trochu octa. Nalijte ho maličko do kotlíku s teplou vodou a tu dejte matce pít, ať vyvoláte zvracení. Zítra jí bude lépe.“

Cándida se ztěžka zvedne a pevně starší ženu obejmě. Zdá se to jako gesto vděku, ale ve skutečnosti je to zoufalá prosba. Hlas se jí chvěje úsilím. Pošeptá paní de Villafranca několik slov.

„Nenechte moje dcery samotné.“

„Neztrácej víru, Cándido, uzdravíš se.“

„Jsou ještě malé. Postarejte se o ně, pro lásku Boží. Nikoho jiného nemají.“

Paní de Villafranca jí prsty pročeše plavé vlasy a před odchodem ji políbí na čelo. Clara na matku upírá oči zalité slzami. Je to jedenáctiletá dívka, dokáže rozpoznat loučení, ale není připravená ho přijmout.

„Já nechci, aby se o mě starala tahle paní, chci, abyste se o mě starala vy.“

Cándida se pokusí o úsměv, ale vyjde jí z toho jen pokřivený bolestný škleb. Vyčerpaně padne na matraci. Lucía vytáhne z tašky kabát, který ukradla v bytě na ulici svatého Jeronýma, a přikryje ji.

„Matko, mám peníze na jídlo. Aspoň na několik dní.“

Cándida přimhouří oči a zachumlá se do teplého svrchníku. Claře se rozzáří pohled.

„Kdes je vzala?“

Lucía se na ni usměje.

„Našla jsem v Madridu kouzelnou fontánu. Když do ní hodíš kamínek, malý oblázek, promění se v minci.“

„To by pak ale byli bohatí všichni.“

„Ne, protože se do ní musejí házet, jen když se kamínky po dešti lesknou, jen když zrovna vyšlo zpoza mraků slunce a jeho paprsky dopadnou na fontánu. A to neví kromě mě nikdo.“

„Musíš mi ukázat, jak se to dělá.“

„Nelíbí se mi, že kradeš, dcerko,“ zamumlá ospale Cándida a prolomí kouzlo okamžiku.

Lucía zkříví tvář. Není to poprvé, co něco takového slyší. Její matka chce, aby ji Lucía vystřídala v prádelně Paletín na břehu řeky Manzanares. „Chovej se jako špořádaná žena,“ opakuje jí neustále. „Netahej se s těmi kapsáři ve městě, zůstaň na téhle straně hradeb, v Madridu na nás nečeká nic

dobrého. “Tuhle obehnanou písničku poslouchá od Cándidy každý den. Ale na co by jí byla spořádanost? I kdyby jí v prádelně dali práci, nevydělá dost na to, aby uživila sebe, matku i sestru. Proč se dít a ničit praním zbohatlické špíny? Aby pak navíc umřela hladem a vyčerpáním, které na své matce pozorovala den co den. Lucía ve svých čtrnácti jen zřídka porušila matčiny příkazy. Vyprávění o sousedkách z Peñuelas, které se pokoušely vydělat ve městě na živobytí a končily jako prostitutky, znásilněné a zbité, nemocné a s kupou dětí, ji po každé odradily. Jenže teď je všechno jinak: Cándidu schvátila cholera a na Lucíina bedra padla povinnost obstarat obživu. A tak se rozhodla přece jen do města vyrazit. Prozkoumat ho, získat peníze, které se nesypou z čarovné fontány, ale z domovů zemřelých. To je její tajemství. Právě tam na ni čeká zlato, jako ten prsten, co našla dnes odpoledne.

Když matka znovu usne, neklidným, horečnatým spánkem, Clara a Lucía se podělí o kousek chleba. Dnes měly štěstí, paní de Villafranca jim přinesla i cibuli.

„Chleba s cibulí, nikdy by mě nenapadlo, jaká to je lahůdka,“ směje se Clara.

„Zítra si koupíme maso.“

„Maso? To jsi z té fontány vytahala tolik realů?“

„Dost na celé kůzle. Nacpeme se masem, až už nebudeme moct jíst dál. Hele...“ Lucía ukáže sestře prsten se zkříženými palcáty. „Je ze zlata.“

„To je krása! Jak se leskne. Ten jsi taky našla ve fontáně?“

„To ti povím zas jindy.“

Obě usnou, v jediné místnosti svého domova, s nemocnou matkou, která ztěžka oddychuje a občas zasténá. Hutné klotání kolíbab sestry ke spánku jako vlny, ale za svítání vypukne pláč, hlomoz a křik.

„Ven! Všichni ven!“

Do čtvrti vtrhlo více než sto členů městské domobran, dupou vojenskými bagančaty do kaluží, vykopávají jimi dveře

ve zbytečném aktu násilí, protože dveře zdejších obydlí jsou tak chatrné, že by stačilo do nich lehce zatlačit.

Lucía vyhlédne z malého okna. Sousedé povykují, ženy se pevně drží dveří svých domovů a vkleče žadoní o shovívavost. Parta nosičů – je jich víc než deset – z rohové místnosti se vojákům postaví a jeden z nich začne rozdávát rány obuškem, napravo i nalevo. Na stěny dvora stříká krev. Mariana, která s pěti dětmi bydlí v pokoji číslo sedm, vyjde na dvůr s miminkem v náruči. Možná doufá, že se jí ozbrojence podaří obměkčit. Jeden z nich na ni zařve, ať se kouká klidit, než to tu celé podpálí.

„Musíme pryč?“ ptá se Clara, kterou ta mela probudila.

Lucía se odtáhne od okna a začne chystat ranec. Sbalí hliněný hrnec, kotlík, tři plechové misky a těch pár příborů, co mají. Pak do uzlíku nahází i brambory, cibule, kousek sýra a kůrku chleba.

„Pober, co můžeš, Claro. Honem!“

Dívka do proutěného košíku uloží několik kousků oblečení, které tvoří celou její výbavu: dvoje šaty, vlněný šál, dlouhou sukni, dřeváky, a k tomu prostěradlo a dvě deky prožrané od molů. Ještě ani neposbíraly všechny svoje věci, když se ozve prudké bušení na dveře. Sestry si vymění poplašený pohled. Cándida se v horečce zavrtí. Hlasitá rána a pak dovnitř vtrhnou dva vojáci.

„Čtvrt' se až do odvolání uzavírá, vypadněte odsud.“

„Mějte slitování, moje matka je nemocná,“ prosí Lucía.

Strážný opovržlivě uhne pohledem a zaměří se na nebohou Cándidu, která leží na zemi zabalená do kabátu. Zatře se s ní.

„Vstávat! Máte minutu na opuštění domu.“

Lucía se na vojáka vrhne a kousne ho do ruky. Jeho zaskučení konečně probudí Cándidu, která se vyděšeně zvedne, zmateně se rozhlíží, nedokáže pochopit, co se děje. Voják vrazí Lucíe facku a Lucía se sveze na zem.

„Zabiju tě, ty čubko prašivá!“

„Nesahej na ni!“ zaječí Clara.

„Děti, prosím...“, naléhá Cándida. Do očí jí vyhrkly slzy, slzy strachu, vzteku, bezmoci.

Druhý voják šarvátce učiní přítrž. Potlačí druhovu touhu Lucíu ztlouct a vyřkne poslední rozkaz.

„Tyhle domy budou podpáleny. Klidně si tu zůstaňte, jestli chcete.“

Odejdou a Clara matce pomůže vstát, about se, obléknout si kabát a sebrat síly. Lucía přelétne pohledem místnost, která jí byla celý život domovem: dřevěnou stoličku, na níž Cándida sedávala, když loupala brambory nebo promývala hrách, škopek, který používaly místo nočníku, zblešenou matraci, na které spolu všechny tři v objetí spávaly. Rozhlíží se, aby tu nenechaly nic důležitého. Včerejší kořist, zlatý prsten a Eloyovy hodinky s řetízkem, může odnést v kapse. Posbírá svíčku, zápalky, kbelík, s nímž každé ráno chodí pro vodu, drátěnkou, jíž si třou omrzliny. Tohle všechno unese, ale matraci ne, ani stolek vyrobený z plechového plátu, který Lucía našla na skládce, a čtyř nestejně dlouhých polen přilepených pryskyřicí. Všechny síly obětuje svojí nemocné matce, jež se sotva drží na nohou. Utečou jen s nezbytnostmi. S rancem a košíkem. Vědrem na vodu. A s matkou.

Jakmile vyjdou na ulici, Lucía pochopí, jak dobré bylo rozhodnutí se některých věcí vzdát. Vidí muže, kteří s každým krokem klopýtají, protože všechno neunesou. Jedna z matek nese v náručí dítě, za sebou táhne kufr, přes rameno má tašku a ve volné ruce nese dva kastrolы.

Lucía se dívá, jak se pod vší tou vahou kácí do kaluže. Z několika chatrčí začínají k nebi šlehat plameny. Výhrůžky domobrany nebyly plané: Peñuelas hoří. Nějaký mladík se jako čamrda točí uprostřed ulice a křičí jako šílený, jako by čtvrt slavila svatojánskou noc. Psi štěkají a neuspořádaně pobíhají sem a tam, kříží zbídačenému průvodu cestu. Uprostřed té

vřavy, rvaček, ran a zapálených domů totiž kráčí zástup zoufalých vyhnanců, s majetkem a potomky na bedrech, v odevzaném, dřímavém tichu, zástup žalostných vyděděnců, kteří nemají kam jít. Jsou mezi nimi i Lucía, Clara a Cándida, kterou dcery podpírají, skoro ji nesou, zatímco matka s otevřenými ústy ztěžka lapá po dechu. Oheň za nimi strahuje jejich čtvrt, zčernalé zdi se hroutí v praskajících plamelech, vybuchují, jako by šlo o největší ohnivou podívanou nejkratší noci v roce.

Jdou za ostatními přes Yeserías, Palos de Moguer... ale jsou pomalejší, takže brzy osamí. Kousek odsud jsou jeskyně, ve kterých se dřív bydlelo, a Lucía se tam občas při hrách chodila schovat, ale cestou k nim je třeba překonat rokli a vyšplhat do kopce. Po včerejší průtrži mračen to v bahně klouže, není snadné zdolávat nerovnosti s umírající matkou na zádech. Clara už to chce vzdát, ale Lucía jde dál, protože to jediné ji život naučil. Sestupují do rokle, několikrát na blátivém svahu uklouznou. Lucía se tu a tam po očku podívá na svou matku, aby se přesvědčila, že dosud dýchá. Zbývá už jen vystoupat na kopec a najít prázdnou jeskyni. Clara vykřikne a její starší sestra se zastaví. Clara si do nohy zabodla větvičku.

„Vydrž, Claro. Už tam budeme.“

Clara polyká slzy, ale jde dál. V první jeskyni už vyčerpáním sípá jakýsi muž, věci má rozházené po zemi a očichává je krysa. Druhá jeskyně se zdá být prázdná, ale Lucía rozezná ve tmě zadní části třpyt několika párů očí, lesknou se jako perleťové kuličky. Po pár dalších metrech konečně najde to, co hledá: jeskyně je maličká, je to sotva výklenek vyhloubený možná před tisíci lety kočovnými kmeny, ale stane se jim domovem. Složí svůj náklad a nemocnou matku uloží u jílovité stěny.

„Už jsme tady, matko. Už jsme tady. Musíte si odpočinout.“

Cándida místo odpovědi vděčně vydechne a s úlevou zavře unavené oči. Clara jí donese kabát a přikryje ji.

„Ukaž mi tu bolíšťku,“ vyzve ji Lucía.

Dívka se posadí na zem. Má mezi prsty na noze zaraženou borovou větvíčku. Lucía ji prudce vytrhne a hrdě se na sestru usměje. Muselo ji to bolet, ale ani slůvkem si nepostěžovala. Z ranky se vyronila kapička krve. Lucía ji potřeba bahnem.

„Zítra budeš jako nová.“

„Kam jdeš?“

„Nebudu pryč dlouho. Zůstaň tady s matkou.“

Lucía vyjde ven, na kamenitý svah posetý keři a křoviny. Potřebuje listí, větve, cokoli, z čeho by mohla matce vyrobit měkkou podestýlku. Vytrhává ze země křáci, trávu, sbírá do náruče spadané listí, které sem vítr přinesl z lesa borovic a kaštanů, jenž prohlubeň obepíná jako koruna.

„Byla jsi pryč dlouho,“ přivítá ji Clara.

„Pojď mi pomoct vyrobit postel.“

Společně připraví improvizované lůžko a matku na něj uloží. Potom na zem natáhnou prostěradlo a uvelebí se na něm.

„Tady teď budeme bydlet?“

„Prozatím. Pak si najdeme jiné místo.“

„Myslíš, že maminka umře?“

Lucía sestru víská ve vlasech. Uplete jí copánky, zase je rozplete, a po celou dobu se snaží působit klidně a sebejistě.

„Matka je nemocná, nakazila se cholerou. A to je moc vážné.“

„A co budeme dělat, když umře?“

„Máš mě a já mám tebe. A nikdo nás nikdy nerozdělí.“

„Jenže nemáme peníze.“

„Ale máme. A seženu jich ještě víc.“

„Necháš mě tu samotnou.“

„Ale budeš pod ochranou.“

„Jakou?“

Tentokrát natáhne ruku Clara a chytí Lucíu za vlasy. Dělá to vždycky, když je nervózní. Tahá ji za vlasy, občas i dost silně, jako by se jí potřebovala pevně držet.

„Pamatuješ na tu bouřku, co nám před dvěma lety zatopila dům?“

„Jo. Zatopila všechny domy ve čtvrti.“

„Všechny ne. Dva nezasáhla – ty dva, co měly na dveřích znak zkřížených palcátů. A všichni vědí, že právě tenhle symbol je ochránil.“

„Ty na takové věci věříš?“

„Jasně že věřím, talismany existují odjakživa. Ve spoustě příběhů se vypráví o talismanech, co zachraňují životy a chrání lidi.“

Clara ji zatahá za vlasy.

„Takže dáš před vchod do jeskyně zkřížené palcáty?“

„Ne. Udělám něco mnohem lepšího.“

Hrábne do kapsy a nahmatá zlatý prsten. V pečetní části jsou dva palcáty tvořící kříž. Ukáže ho sestře.

„Talisman!“

„Ano. Pro tebe. Bude tě chránit.“

„Opravdu?“

„Jistě. Opatruj ho. S tímhle prstenem budeš v bezpečí. Jeho kouzlo tě zahálí jako krunýř a nikdo a nic ti nebude moct ublížit. Je hodně vzácný, na světě jich je jenom pár, a ostatní mají loupežníci v horách, co je nikdy nikdo nechytí.“

Clara si prsten vezme a políbí ho. Pak si ho nasadí a zhoupne se sestře v klíně. Lucía ji obejmě a nadechne se vůně jejích vlasů, která jí pokaždé připomíná les, spálené dřevo. Clara se uklidnila, zavře oči, jako by jí skutečně nemohl nikdo ublížit. Lucía vyhlédne z ústí jeskyně a rozezná na obloze kouř stoupající z hořících chatrčí čtvrti Peñuelas. Rozplývá se, stejně jako se rozplynul její život, a nakonec úplně zmizí.

El Eco del Comercio sestává jako většina denního tisku ze čtyř stran s pěti sloupci zpráv, které se vedle sebe hromadí, jako by si lokty snažily vydobýt víc prostoru. První strana se věnuje domácí a mezinárodní politice, na dalších vycházejí zprávy z Madridu a fejetony a čtvrtá patří černé kronice a zprávám ze společnosti a kultury.

Není s podivem, že v té záplavě notickek nemají příspěvky Diega Ruize neboli Neuctivého kocoura takový ohlas, o jakém snil. Redakce sídlí v jedné místnosti domu ředitele a vlastníka novin, Augusta Morentína, na ulici Jacometrezo, nad tiskárnou, která noviny vydává a rovněž patří Morentínovi.

„Víš, kdo umřel na cholera? Otec Ignacio García,“ přivítá Diego nadřízený.

„Toho neznám.“

„Byl to teolog a odborník na středověkou botaniku. Vážně kapacita. Jeho dům na ulici San Jerónimo vykradli. Měl bys o tom napsat a tohle rabování v domech obětí cholery odsoudit.“

„Vám přijde zvláštní, že někdo kradl v domě kněze? Lidi mají na kněží vztek, protože neustále shazují vinu za šíření cholery na chudé.“

„A s největší pravděpodobností právem.“

„Vy souhlasíte s církví? Neustále nám z kazatelny opakuji, že cholera je trest Boží za to, že se k němu lidé otočili zády. Teď mi snad ještě přiznáte, že jste karlista.“

„Prostě napiš, co ti říkám.“

„Napišu, přísahám, ale dnes vám nesu důležitější zprávu. Bestie znovu zaútočila, a tentokrát nechala stopy, které by mohly vést k jejímu odhalení.“

Augusto Morentín je dobrý novinář a dobrý ředitel, nadšenec do své profese a oplývá tou největší ctností, kterou může zaměstnavatel vůči svým podržným projevit: platí dobře a včas. Je odhodlaný proměnit svůj plátek v deník stejně úspěšný a precizní jako je *El Observador*, do něž píše Mariano José de Larra, nejslavnější novinář v Madridu. Jeho jediným nedostatkem podle Diega Ruize je, že ho nezajímají zprávy ze spodních vrstev společnosti.

„Myslím, že vně hradeb nemáme jediného čtenáře. Vzpa-matuj se, Diego, copak nechceš opustit čtvrtou stranu? Ne-vidíš, že detaily té tvojí hrůzostrašné lidové báchorky nikoho nezajímají?“

„Přečtete si to, uvidíte, že vás to zaujme.“

Diego se při psaní zprávy o Bertině smrti snažil využít své stylistické schopnosti a všechno, co ví o novinářském řemesle – protože tuší, že právě toho si jeho šéf cení nejvíc.

„Zlatý znak zabodnutý v ústech?“

„A na něm dva zkřížené palčáty. Musíme zjistit, jestli ho měly i ty další. Pokud u nich nic nenašli, můžeme požádat o ex-humaci těl. Je to důkaz, který boří všechny smyšlenky o tom, že se jedná o nějaké bájně zvíře. Bestie je člověk.“

Morentín neodpoví. Čte dál a tu a tam zavrtí hlavou.

„Vrah, který trhá dívky na kusy?“

Ředitel novin se zvedne z křesla, dojde ke krabici s dout-níky a jeden si vezme. Zapálí ho a několikrát z něj usilovně potáhne. Pak vydechne a tvář mu zahálí hustý kouř.

„Ten minulý článek, cos o Bestii napsal...“

„O dívce, kterou našli blízko brány de los Pozos.“

„Na tom přece jen něco bylo. Pamatuju si, jak to zvíře po-psal jeden svědek: jelen s lidskou tvář, co vyje jako vlk.“

„Oba víme, že nic takového neexistuje.“

„Poslyš, Diego, nějaká bájná nestvůra, divoké zvíře, med-věd nebo jelen nebo co já vím, co si lidi myslí, ať už tomu věří, nebo ne, ať si třeba myslí, že je to jen fejton, co nedopatřením

skončil na poslední straně, to je jedna věc. Ale tvrdit, že brutální vrah přímo v Madridu trhá holčičky na kusy a řeže jim hlavy, je něco docela jiného. A to všechno na základě tak bezvýznamné stopy, jako je nějaký znak, co se u nich našel.“

„Copak to nestačí jako důkaz, že ten zločin spáchala lidská ruka?“

„V těžkých dobách nikdo nestojí o zvěsti, které by lid znepokojily ještě víc.“

„To není jen zvěst. Opravdu se to děje, včera jsem to viděl na vlastní oči, done Augusto. Ta dívenka, Berta... Možná kdybyste tam byl taky...“

„Naši čtenáři tohle nechtějí. A my jim dáváme to, co chtějí.“

„A co tedy chtějí?“

„Trochu porozumění. Máme tu epidemii cholery, v domech zemřelých se rabuje, karlisté dál postupují na Madrid a královna regentka se zavřela ve svém paláci. Mnoho lidí přichází o blízké a mají strach, že smrt zaklepe i na jejich dveře. My jako novináři máme povinnost je ujistit, že v tom nejsou sami. Že víme, co Madridany trápí.“

„A kdo řekne rodinám těch zavražděných dívek, že v tom nejsou samy?“

„Jestli chceš psát o medvědovi, co obchází kolem hradeb, posluž si. Klidně z něj udělej chrlič, co se za úplňku probouzí k životu, ryzí smyšlenka, to se mi líbí. Ale o vrahovi malých holek psát nebudeš. Je mi líto, ale nic takového nemá v mých novinách místo.“

„Protože vám víc záleží na tom, abyste nevydělil počestné madridské rodiny, než abyste splnil svou morální povinnost vůči lidem žijícím vně hradeb,“ podotkne Diego s hořkostí smísenou s pár kapkami sarkasmu.

„Jestli pro mě chceš dál pracovat, přestaň chytračit.“ Ukáže na něj doutníkem. „Pusť tu Bestii z hlavy a napiš článek oslavující otce Ignacia Garcíu. V téhle zemi je o význačné osobnosti nouze a právě jsme o jednu přišli.“

Diego odchází našťvaný, ale hádat se s Morentínem nemá cenu – jsou to jeho noviny a on rozhoduje, co uveřejní. Navíc o žádnou roztržku nestojí, má dluhy, potřebuje peníze na zaplacení nájmu, s nímž se zpozdil už několik týdnů. Práce v *El Eco del Comercio* je jeho poslední šance vydobýt si místo v novinářské obci a zajistit si aspoň nějakou stabilitu v životě, který byl až doteď dost nejistý. Donoso už mu to opakoval mockrát: morální zásady jsou skvělé při večerním potlachu, ale když je zima, nezahřejí.

Prochází ulicí Jacometrezo a přemítá. Na tom Morentínově odporu uveřejnit Diegův článek něco nehraje. Jestli se Diego něčím rád chlubí, je to jeho odhad na lidi. Stačí jediný letmý pohled a ví, jestli je žena svolná k jeho pozornostem. Dovede vytušit, kteří sousedi by ho mohli prozradit, když v pronajatém pokoji přijímá dámské návštěvy, podle pevného kroku pozná podvedeného manžela, který se na něj přišel ptát, protože chce odškodnění za nasazené parohy. Vždycky mu stačilo jedno setkání, aby si vytvořil první náčrt něčí osobnosti. A když poznal Augusta Morentína, jeho štetec namaloval čestného muže, který bere novinářinu jako poslání. Někdo takový by jeho zprávu o Bestii neodmítl. Jakkoli nechce vyvolávat paniku bez dostatečných důkazů, pro Diega je nepochopitelné, že by si takový zdroj informací nechal tak lehce proklouznout mezi prsty.

Právě proto se Diego rozhodne pátrat po Bestii dál. Najde dost důkazů, aby Morentínovi nezbylo nic jiného než jeho článek poslat do tisku. Kdyby byl praktičtějšího založení, zavřel by se nejdřív ve svém pokoji a napsal nekrolog zemřelého pátera, jenže jeho prokletím je neuvážená, romantická povaha. Tohle prokletí ho sužuje už od dob dospívání a teď ho žene do Krvavého dvora, na počátku královské cesty do Andalusie, špinavého, smrdutého místa, které zamořuje celou čtvrť a je cítit stovky metrů daleko. Provozuje ho Francouz, který vykupuje přebytečnou krev dobytka z jatek a ve dvoře

ji míchá s dalšími složkami, aby vyrobil hnojivo, ceněné zejména při zahradničení.

Zápach, mouchy kroužící v puchu krve, mula přivázaná k trámu, kotel, v němž klokotá krev... Diego sotva popadá dech a chce se mu zvracet. Francouz se zasměje, spokojený, že je vůči tomuto škodlivému, nesnesitelnému ovzduší imunní.

„Genaro? Ano, to byl dobrý nákupčí hnojiva. A nebyl hloupý, pacholek. Zjistil jsem, kde s ním obchoduje.“

„Kde?“

„V klášterech. Mniši a jeptišky se rádi starají o svoje sady. A Madrid je klášterů plný. Takže chodil od jednoho svatého ke druhému a prodával hnojivo.“

„Proč o něm mluvíte v minulém čase? Co se s ním stalo?“

„Jsme v Madridu, *mon ami*... cholera. Onemocněl a odvedli ho do lazaretu ve Valverde. Ale sám víte, že tam nikdo dlouho nevydrží. Nevím, zda ho ještě najdete živého.“

Dostat se do Madridu je každý den těžší. Město jako by se obrnilo až po zuby, jako by snad nemoc měla v plánu projít dovnitř branami v hradbách a proniknout do každé ulice, na každé náměstí, za každý práh. Portillo de Gilimón, boční brána, jíž Lucía do města vešla včera, je dnes zavřená, Puerta de Toledo rovněž. Otevřená je jen brána San Vicente, jenže tou smí procházet pouze královské služebnictvo a pradleny chodící k řece. Nikdo další nemůže ani do města, ani ven. Kázání kněží nesou ovoce: mnozí lidé slepě věří, že cholera je jednou z biblických pohrom, neviditelný zabiják, kterého se slal Bůh místo kobylek, protože nejnuznější chudáci přestali na církev hledět jako na svou jedinou matku. Matku, která se o ně nikdy nestarala, nikdy je nenakrmila. Komu ovšem sejde na tom, co se děje za hradbami? Kněží ukázali na viníka – na chudé – a úřadům se hodila záminka je vyhnat. Zapovědět jim přístup do města. Ať si umírají, ale mimo město a královský dvůr.

Na pomoc Lucie přispěchá někdejší soused ze čtvrti Peñuelas, který ji zná a všimne si její usilovné snahy nějak obejít strážné.

„Pojď se mnou. Pár lidí si vykopalo tunel.“

Je to oplácený, bezzubý, trochu zaostalý mladý muž. Luciu překvapí rozhodnost, s jakou ji vede skoro až k Puerta de Toledo. Na skrytém místě tu těsně vedle hradební zdi zeje díra.

„Já se tam nevejdu,“ uculí se soused a pak ze sebe vyrazí hrdelní smích. „Ale ty bys prolézt mohla.“

Lucía čeká na nevyhnutelné, chléb náš vezdejší, na to, o jakou odměnu si muž za svoji ochotu řekne, protože v jejím bídém životě nic jako nezištná pomoc neexistuje. On jí však jen popřeje hodně štěstí.

„A postarej se o svoji maminku, je to dobrá ženská. Jen díky Cándidě jsem už několikrát nepošel hladem.“

Nora má z jedné strany na druhou sotva dva metry, ale je úzká a bahno, které tu zůstalo po včerejších deštích, činí průchod ještě obtížnějším. Lucía se musí plazit, sotva může použít ruce, má strach, že se zasekne a nebude moct dýchat, navíc táhne tašku s tím málem, co ukradla v bytě kněze: přibory, svícen... Vynoří se na opačné straně celá zablácená, skrz bahno neprosvítají ani její rezaté vlasy. Rozhlédne se, aby se ujistila, že si jí nevšiml žádný strážný. Než vyrazí do města, musí najít místo, kde by se mohla umýt. Na náměstíčku de la Leña, kousek od Hlavního náměstí, kde se sejde s Eloyem, má být až za dvě hodiny.

Lucía se během svých toulek naučila celou řadu věcí, mimo jiné i to, s jakými lidmi se může bavit, a před kterými je lepší utéct. Zjistila, že kněží, jeptišky i mniši jsou nepřátelé, a také že po ulici chodí ženy hledající zákazníky, kteří by se za úplatu chtěli těšit z jejich těl. Říká se jim „poběhlíce“ a obvykle se zdržují v odloučených zákoutích města, často i v zadní části kostelů. K dívkám jako Lucía jsou obvykle velkorysé a před policií berou nohy na ramena stejně jako ona. Pakliže některou z nich požádá o pomoc, pravděpodobně se jí dočká.

„Kam si to štráduješ, holka? Jestli tě takhle uvidí, hodí tě rovnou za mříže.“

Lucía pozná na první pohled, že tahle žena je poběhlíce. Nechá se zavést na zastrčené náměstíčko u klášterní zdi. Je tu malá kašna.

„Svlíkni se a pěkně se vydrbej, tady tě nikdo neuvidí. Já o tom musím něco vědět, vodím si sem kunčofty.“

Zatímco se Lucía myje, žena se jí pokouší dát do pořádku oblečení.

„Máš pěkný tělo a rudý vlasy. Chlapi si myslí, že se zrzkou hřeší dvojnásob, mohla bys udělat terno. Třeba by tě vzali

i do nějakýho lepšího nevěstince, třeba toho u Lvice. Co kdybys zašla na ulici Clavel? Máš to stejně zrzavý i tam dole?“

„Já nebudu prostitutka.“

„Tahle hrdost tě brzo přejde, krasavice. Jestli tě chytí, jak kradeš, brzo zjistíš, že podržet chlapovi není tak zlý jako trávit noci ve vězení.“

„Mě nikdo nechytí.“

Poběhlce si sedne na okraj kašny a srdečně se Luciině bezelstnosti zasměje.

„Tohle si zapiš za uši: jediný, co my chudý ženský máme, je naše tělo. To tvoje je krásný, kdybys byla chytrá, mohla bys ho prodávat draze. Já si ve svém věku a s těmahle ceckama vydělám tak leda na suchej chleba. Využij toho, že seš ještě mladá.“

Kostelní zvony ohlásí, že do pravého poledne zbývá čtvrt hodiny. *Jaké asi je ulehnout s mužem?* ptá se sama sebe v duchu Lucía, když se s ženou rozloučí. Některé sousedky z Peñuelas říkaly, že to bolí, jiné zase, že necítí nic. Lucía dosud nechápe, co na jejím těle tak přitahuje mužskou touhu. Už mnohokrát na sobě cítila pohledy, ne-li rovnou ruce šátrající po kůži. Je snad pravda, jak tvrdí ta nevěstka, že jediná skutečná moc, kterou má, je v jejím těle? Vyžene si podobné myšlenky z hlavy, jako by se bála, že by jí do ní její matka mohla vidět.

Sice se mu říká „náměstí“, ale náměstíčko de la Leña je spíš nepravidelná ulička ústící na náměstí de la Aduana Vieja, vedle ulice Carretas. Nemusí jít daleko, Eloye v doprovodu tří nebo čtyř podobných zlodějíčků zahlédne okamžitě. Pozná ho podle čepice, snědé pleti a čiperné gestikulace. A nechápe, jak to, že si nevšimla barvy jeho očí – pronikavě modré. Musela být předchozího dne hodně rozrušená, že jí něco takového uniklo.

Jakmile ji Eloy spatří, oddělí se od svých druhů a jde k ní.

„Já věděl, že přijdeš, kolibříku.“

„Tady máš hodinky. Chytili tě včera?“

„Povedlo se mi zdrhnout. Naštěstí, jinak by mi pěkně nařezali.“

„Vždyť jsi u sebe neměl nic kradeného.“

„Stejně by mě seřezali, kvůli těm lahvím vína. Rozbil jsem jich hromadu.“

„Ten prodavač si to zasloužil. Tys neviděl, jak na mě koukal... Mám tu pár věcí, co jsem včera nakradla, nevíš, kde by se daly prodat?“

„U Jednorukýho. Zavedu tě tam, taky chci prodat ty hodinky.“

Podnik, který provozuje Jednoruký, je pár kroků od ulice Ancha de San Bernardo, v ulici del Pozo, kde podle pověsti ve studni žili zavření dva baziliškové. Cestou k vetešnictví si Lucía vzpomene na matčino vyprávění o dívce jménem Justa, která se do studny ze zvědavosti podívala a bazilišci ji sežehli na popel. Cándida jí ráda vyprávěla podobné historky, aby přiživila její obezřetnost, ale vzhledem k tomu, kde se teď Lucía nacházela, to k ničemu moc nebylo.

Část podniku přístupná veřejnosti je neuspořádaná, je to jakési skladiště, kde vetešníci ze čtvrti Injurias prodávají šatstvo, kovový šrot a výplň ze starých matrací, která se využívá k výrobě novinového papíru. Lucíu překvapí, kolik toho kolem sebe vidí, od hromad špinavého a tisíckrát zašivaného oblečení až po jakési kusy rozvrzaného nábytku. Eloy namyšleně hovoří s chlapcem, který jim vyšel v ústrety.

„Jdeme za Jednorukým.“

„Co mu nesete?“

„To nebudeme ukazovat tobě, ještěrko, ale jemu.“

Dvířka na opačné straně lokálu vedou na dvůr a z něj se vchází do dalšího prostoru, mnohem uspořádanějšího, plného předmětů, které zjevně mají nějakou cenu, dokonce je mezi nimi i ohromný zvon, který musel ještě nedávno viset v některé kostelní věži. Za stolem tu sedí shrbený, starý

lysý muž v košili, která kdysi bývala jistě bílá. Lucía okamžitě pochopí, že Jednoruký není pouhá přezdívka: tam, kde by muž měl mít levou ruku, je jakési kožené pouzdro zakrývající pahýl.

„Co mi neseš, Eloyi? Zas nějaký šunty?“

„Platíš mi jako za šunty, ale jsou to dobrý věci.“

Jednoruký si od něj pravou rukou vezme hodinky s řetíz-
kem a prohlédne si je.

„Šest realů.“

„Víš, že stojí víc, Jednorukej.“

Muž mu hodinky netečně vrátí.

„Tak je prodej někde, kde ti dají víc.“

„No dobře, tak šest.“

„A ty pro mě máš co?“

Lucía za věci, které ukradla v domě otce Ignacia – stříbrné přibory a svícen – utrží patnáct realů. Domyslí si, že za zlatý prsten, který nechala své sestře, by dostala minimálně jednou tolik, ale nestěžuje si. Za patnáct realů nakoupí léky pro matku a jídlo aspoň na týden.

Vyjdou zpátky na ulici a vydají se zpátky k náměstíčku de la Leña.

„Jsem tady každý dopoledne, kolibříku. Kdybys chtěla, víš, kde mě najít.“

„Proč mi pořád říkáš kolibříku? Ale to je fuk, já už musím jít.“

„Jak se dostaneš ven z Madridu?“

„Kousek od Puerta de Toledo je pod hradbami tunel. A jestli ho už zavřeli, dá se projít ještě kanálem, co používají pašeráci.“

„Tak buď opatrná a nenech se chytit. Po ulicích teď chodí sousedské hlídky, nechťejí, aby sem lezli lidi zpoza hradeb.“

Lucía se na rozloučenou domýšlivě usměje, jako by přesně věděla, jak se takovým hlídkám vyhnout, ale jen co udělá pár kroků, znovu zaslechne Eloyův hlas.

„Jednou jsem měl nějaký pochůzky pro královskýho ministra a musel jsem k němu do paláce. Na dvoře měl spoustu exotických ptáků dovezených z Asie a Ameriky. V jedné kleci byl takovej maličkej s ohnivě červenou hlavou. Komorná mi řekla, že je to kolibřík. Líbil by se ti, strašně rychle máchal křídýlkama, takže to vypadalo, že jen tak klidně visí ve vzduchu, a pak zničehonic přeletěl jinam. Skoro ho nešlo pořádně zahlídnout.“

Lucía si jeho vyprávění zvědavě vyslechne. Je to poprvé, co z Eloye cítí záchvěv studu.

O ptáčkovi, kterého jí popsal nový kamarád, přemítá ještě o dvě hodiny později, když se dostane za hradby a dojde do čtvrti Peñuelas k místu, kde ještě včera stál její dům. Představuje si, jak nastupuje na loď a odplouvá přes moře až do džungle, v níž žije tenhle malý červený tvor. Jak ho vidí poletovat kolem nádherné fialové květiny a sbírat z ní pyl, který si Lucía ukládá do sklenice, aby z něj vyrobila elixír, jenž vyléčí její matku.

Zvedne oči od svých bot a dojde jí, kde stojí. Z jejího domova zbyla jen ohořelá zčernalá ruina, stejně jako z mnoha dalších budov v Peñuelas. Trosky pobořených domů, uhlíky, které dosud žhnou, protože se je nikdo nepokusil uhasit. Radši přidá do kroku, spěchá co nejrychleji pryč. Zamíří do vsi, kde bydlí Chlapeček Ramón, cikán, kterému takhle říká, i když je mu přes třicet, jako by navždy uvízl v dětství. Prodává kozí maso a uleželý sýr, který sám vyrábí. Lucía si u něj od obojího kus koupí. Má peníze a chce matce připravit polévku z masa, brambor a cibule. Sestoupí do rokle a vyšplhá se do protějšího svahu, po suti plné křovin a černých ústí jeskyní. Bahno už ztuhlo, takže pro ni není tak obtížné vylézt až k výklenku, jenž se jí stal dočasným domovem.

Jakmile vejde, pochopí, že matčin život visí na vlásku, jako by jen čekala, dokud se její starší dcera nevrátí, aby tu Claru